

ČESKÝ DETEKTIVNÍ ROMÁN

Literární předloha televizní
série s komisařkou Výrovou

MICHAL
SÝKORA

III

PĚT
MRTVÝCH
PSŮ

HOST

MICHAL
SÝKORA
‡
PĚT
MRTVÝCH
PSŮ

**MICHAL
SÝKORA**

III

**5
PĚT
MRTVÝCH
PSŮ**

BRNO 2018

© Michal Sýkora, 2017

Cover photo credit:

Stella 12-28-2010 by Jim Pennucci

(<https://goo.gl/CsEs1y>), CC BY 2.0, modified

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-556-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-557-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-558-0 (Formát MobiPocket)

Markétě a Tomíkovi...

*We live in a political world
Where courage is a thing of the past
Houses are haunted, children are unwanted
The next day could be your last*

*Žijeme v politickém světě,
kde odvaha je přežitek,
v domech straší, děti jsou nechtěné
a příští den může být tvůj poslední.*

Bob Dylan — „Political World“
(album *Oh Mercy*)

**ČÁST
PRVNÍ**

|

**PLÁNY
A TOUHY**

1

POLOVINA KVĚTNA 2013, PÁTEK

Čekání psy nabudilo, štěkot ostatních vydráždil. Nasládlý, teplý pach krve z předchozího zápasu zatemňoval smysly a jítřil bojektivost. Arnold i Trej se tetelili dychtivým blahem očekávání.

Když nastal čas, Oldřich Zoubek a Jindřich Vlach, oba zdraví, svěže působící čtyřicátníci rozpálení adrenalinem jako všichni ti psi okolo, připnuli rotvajlery na krátké kožené řemeny, otevřeli dvířka v metr a čtvrt vysokém dřevěném mantinelu a vešli do arény, kruhového prostoru se zhruba pětimetrovým průměrem. Piliny smíšené s pískem zakřupaly pod podrážkami sportovních bot. Muži se postavili proti sobě. Psi se vzepjali na řemenech, zadní tlapy se zaryly hluboko do pilin. Leoš Šmíd-majer (v tom horku se mu lepily vlasy potem a on si stále musel hřbetem ruky stírat slané kapičky z čela a obočí) dal píšťalkou signál. Zoubek i Vlach současně uvolnili karabinu řemenu od kovového oka na silných kožených obojcích a psi proti sobě okamžitě s řevem vyrazili. Pod ohrnutými pysky se objevily žluté tesáky obalené pěnou. Během pár vteřin se oba rotvajleři proměnili ve řvoucí klubko zubů, drápů, krví podlitých očí a vzhůru pršících pilin, které se jim lepily na chlupy, dostávaly do očí a současně ucpávaly rány. Tucet přihlížejících za mantinelem zápasící zvířata nepovzbuzoval. Psiska se přes sebe znovu překulila, Trej vespod se Arnoldovi nahoře zahryzl do převislé kůže na krku, ozvalo se bolestné zavytí. Už to vypadalo, že vítěz je jasný, ale Arnold se vysmekl a Trejovi zůstala v tlamě

směsice chlupů a podestýlky. Pes vyprskl, zakašlal, ztratil koncentraci a jeho majitel hned poznal ten okamžik, kdy se ze soupeřovy nevýhody stane přednost. Trej sebou smýkl, nohama zahrabal ve vzduchu, otočil se na bok, Arnold se přes něj převálil a spadl vedle, ve vteřině se ale vzepřel na tlapách. Oldřich Zoubek zachytil jeho pohled, oči rudé vztekem a dychtivostí, a stejně jako Vlach věděl, co bude následovat, jako by viděl do budoucnosti, té nejbližší, vzdálené od přítomnosti jen pár vteřin. Vlachův Trej zůstával nekrytý, všichni svou pozornost soustředil na snahu vykašlat vdechnuté piliny a chlupy a znovu se postavit na nohy, a Arnold těch pár krátkých okamžiků využil. Stačil k tomu jediný plynulý pohyb — publikum v tu chvíli ani nedýchalo, napjaté, jestli to Arnold stihne, jestli to zvládne, jestli to nepokazí. Zoubek právě tohle miloval, nemohl se nabažít pohledu na svého psa: ty napjaté svaly a šlachy, soustředění, harmonie pohybu, naprostá dokonalost, přirozená přírodní vůle směřující k jedinému cíli, záměru a účelu — k vítězství. Pohledy všech se natolik soustředily na zápasící dvojici, že jim neunikl jediný detail, jako by diváci dokázali zpomalit čas, jako by se skutečnost stala zpomaleně přehrávaným filmovým záznamem: Arnold natočil hlavu k Trejovi, vyprskl zpěněnou spršku slin, ohrnul pysky, obnažil zkrvavený špičák a — Zoubek to přesně věděl, tak dobře svého psa znal — nezakousl se, ale jen dokončil ladný, plynulý pohyb, trhl hlavou a rozpáral Trejovi celý bok.

Šmídmajer pískl na píšťalku. Trejova rána nejprve nereagovala. Pak se kůže rozšklebila a mezi chlupy se vyvalila krev. Zoubek vykročil zajistit Arnolda; kázeň a dvousetprocentní poslušnost jsou v klubu základem. Trej se ani nepokusil vstát; jen ležel na boku a tiše kňučel. Jindřich Vlach při pohledu na psa vzdychl, pak ale s nataženou pravíci vykročil ke svému dlouholetému příteli Oldřichu Zoubkovi a oba muži si stiskli pravíci. Publikum spokojeně zatleskalo.

Dvířka do arény se otevřela a dovnitř vstoupili dva Bruknerovi zaměstnanci, svalnatí pořízci s malými vyholenými hlavami a sulcovitě se třesoucími tučnými zátylky. Nikdo nevěděl, jak se jmenují, možná ani oni sami, protože slyšeli výhradně a pouze na oslovení Majkl a Endy. Přinesli s sebou staré nemocniční prostěradlo, položili je na zem a pomohli Vlachovi na ně Treje naložit.

Oldřich Zoubek mezitím od ostatních přijímal gratulace a v duchu počítal, kolik za výhru od Bruknera vyinkasuje. Pak vyšel ze sálu do vedlejší přípravný, aby Arnolda umyl, prohlédl a zjistil, zdali také nepotřebuje ošetřit.

Díky své profesi státního zástupce považoval Oldřich Zoubek sám sebe za lepšího člověka. Dokonce se domníval, že převyšuje i ostatní členy *Klubu sportovní kynologie* (jak svému spolku říkali), protože sám o sobě uvažoval jako o skutečném kynologickém estétovi (ostatní byli ve srovnání s ním obyčejní *pejskaři*). Na svých dvou psech obdivoval jejich krásu, jejíž podstata spočívala v dokonalé propracovanosti svalů a účelnosti jejich pohybů. Vítězství v zápase jej neuspokojovalo mocensky a bylo mu lhostejné finančně, protože na těch pár tisícovkách mu nesešlo, ale měl z něj estetický požitek. Jeho psi byli nejkrásnější, když se mohli plně realizovat v tom, k čemu byli určeni, když mohli plně rozvinout své schopnosti. Stejně jako matky realizují své neukojené ambice na vlastních dcerách, i Zoubka vrcholně naplňovalo, že bojovou krásu jeho psů (on sám rád říkával *válečnou krásu*, ale uvědomoval si, jak nepatřičně to může znít) spolu s ním mohli obdivovat ostatní, kruh přátel a znalců.

Doktora Karla Halase už dávno přešla chuť přihlížet dění v aréně. Chlapi postávající kolem dřevěného mantinelu tomu říkali *zápas*, jemu připadalo příhodnější slovo *rvačka*. Halas měl na Bruknerově statku vyčleněnou vlastní místnost, do níž

přestěhoval své staré vybavení, když modernizoval ordinaci: pojízdný plechový stůl s nejdůležitějšími nástroji, velký vyšetřovací stůl a starou, ale funkční operační lampu. Seděl na židli u zaslepeného okna a kouřil ten večer už třetí cigaretu. Domníval se, že dokázal s kouřením přestat, ale ruka ho poslední dobou tak bolela, že se k cigaretám vrátil. Hluk vedle kulminoval, Halas věděl, že za chvíli bude mít práci. Podíval se na nedopalek, jestli z něj půjde ještě něco dostat, a když zjistil, že ne, típl ho v popelníku na parapetu. Vstal a mechanicky prohlédl vybavení na plechovém stolku: několik skleněných ampulek naplněných čirou tekutinou, sadu chirurgických jehel a nití, chirurgické nůžky a spoustu obvazového materiálu. Pak z opačné strany přisunul druhý stůl se sadou psích náhubků na suchý zip, které v případě potřeby obepnou celou psí tlamu. Znovu se posadil na židli a zvedl k očím levačku — malíček měl obvazovaný, prsteník a prostředník důkladně oblepené náplastmi. Zkusil prsty pohnout, ale bolest ho od dalších pokusů odradila.

Rvačka vedle skončila. Jeden z čoklů zakňučel, následoval hvizd píšťalky a potlesk. Tucet párů rukou moc hluku nenadělá.

Doktor Halas vytáhl z brašny postavené na parapetu vedle popelníku latexové rukavice. Pravou si navlékl bez obtíží, levá mu šla znatelně hůř. Sotva s navlékáním skončil, vcouval do místnosti Majkl, který spolu s tou druhou Bruknerovou gorilou nesl v plachtě velkého, těžkého rotvajlera. Za nimi následoval Jindřich Vlach, plešatý, zdravě vypadající prcek. Takže zase prohrál, napadlo Halase. Hm, minule mu jeden z Bruknerových stafordšírů zrušil Kruma, dneska to odnesl Trej. Vlach má pech, oba psi mimo provoz, ten si dlouho nezahraje. Za Vlachem do místnosti nakoukl Leoš Šmídmajer. Měl na sobě ten hrozný tmavomodrý šustákový komplet, o němž se pošetile domníval, že když nese logo Adidas, tak mu musí slušet. Bruknerovi poskoci složili rotvajlera na stůl.

„Dej mu náhubek,“ přikázal Halas suše. Zafačovaná a bolestí zcela paralyzovaná ruka sloužila jako memento: neriskovat a pokaždé těm mrchám zajistit tlamu.

Vlach vzal ze stolku jeden z náhubků a Trejovi ho nasadil. Šmídmajer ho zdálky sledoval. Na rozpoznání zranění by Halas ani nepotřeboval školy; rotvajler byl pokousaný na plecích a přes bok se mu táhl dlouhý, hluboký šrám — kůže z něj odchlíple visela a odhalovala svalstvo. Pes přerývaně dýchal. Rána jej očividně bolela, přesto dokázal klidně ležet na boku.

„To je na šití,“ konstatoval Karel Halas.

Vlach jen vzdychl: „No jo, no...“

„Dám mu anestezii. Kolik váží?“

„Jedenapadesát kilo.“

Halas se otočil ke stolku se svým vybavením. Do injekční stříkačky natáhl tekutinu z jedné z ampulí, podíval se na psa, ne na jeho zkroušeného majitele, dobře, Vlach je dobrý chlap a Trej nekomplikované psisko, a tak trochu přidal, aby anestetie skutečně plnila svůj účinek. Bruknerovým čoklům by dal pod míru, aby si jeho zásah užili. Doktor zkontroloval, že ve stříkačce není žádný vzduch, a pak přistoupil k psovi.

„Teď mu podrž nohu, Jindro.“

Vlach svému rotvajlerovi pevně sevřel mohutnou zadní tlapu, Halas nahmatal žílu a vpíchl do ní injekci.

Ode dveří zákrok sledoval ošustákový Leoš Šmídmajer. „Co ruka, Karle?“ zeptal se.

„Je to v prdeli,“ zahučel veterinář.

„Zřídili tě pořádně.“ Šmídmajer se domníval, že tímto způsobem vyjádří doktorovi svou účast, Halase to však ještě víc popudilo.

„Ten doktor na pohotovosti byl buď ožralej, nebo po obrně... Kurva, měli byste tam někdy udělat štáru a dát těm čurákům fouknout. Ti by se divili.“

„Mně to neříkej,“ odpověděl Leoš Šmídmajer. „To si nech na Lađu.“

Halas se na něj zlostně podíval.

Šmídmajer se ve dveřích ohlédl do hlavního sálu s arénou, pak si s Vlachem vyměnili pohledy. „Potřeboval bych s tebou mluvit, Karle,“ naklonil se k veterináři.

„Měli bysme na tebe takovou prosbu,“ připojil se Vlach.

Halas sledoval, jak pes upadá do letargie. „Spustte.“

„Tady ne. Jaksi mimo dosah Bruknerových uší,“ pronesl Šmídmajer potichu.

„Leoš nebude mluvit jenom za sebe, Karle,“ dodal Vlach.

„Až skončíme, počkáme na tebe venku,“ pokračoval Šmíd-majer spiklenecky.

Halas pokrčil rameny, jako že vše bere na vědomí. Pak se otočil ke stolku a začal chystat šití.

O dvě hodiny později zaparkoval Karel Halas své SUV na lesní odbočce několik desítek metrů za Bruknerovým statkem a čekal, až dorazí chlapi, co s ním chtěli mluvit. Bruknerova společnost se postupně rozjížděla domů, všichni hostiteli povinně pochválili skvělou organizaci, výborné pití a hlavně perfektní zápasy.

Noc byla horká a měsíc svítil na plný úvazek. Mimo dosah městského světelného smogu se Halas mohl potěšit pohledem na hvězdy, pod nimiž zrovna prolétávalo blikající letadlo. Veterinář si pomyslel, že je plné lidí, kteří letí někam k moři na dovolenou, zatímco on musí tvrdnout tady.

Po pár minutách se jako první objevilo Šmídmajerovo auto. Za ním asi ve dvouminutových intervalech dorazili Jindřich Vlach a Bedřich Adámek, který jako obvykle vypadal, jako by jej samého překvapovalo, kde se to ocitl. Dneska s sebou psy nebral, protože minule dostali od Bruknerových bestíí pořádnou čůčku.

„Tak co máte na srdci?“ zeptal se Halas.

Slova se chopil Leoš Šmídmajer. Mluvil potichu, velmi důležitě a pořád se dramaticky rozhlížel okolo. V té své šustákovce vypadá jako vůdce nějakých přiteplených spiklenců, napadlo Halase. „Máme s chlapama pocit,“ šeptal Šmídmajer, „že už to Brukner přehání. Přece nám nemůže takhle masakrovat psy. To už není zábava ani sport, to je z jeho strany sadismus.“

Halas jen pokrčil rameny: „Nikdo vás přece nenutí.“

„To není dobrý přístup,“ šeptal Šmídmajer. Halasovi strašně lezl na nervy. Proč nemluví normálně nahlas? To si myslí, že pro Bruknera dělají i sovy a netopýři? „Chlapi jsou na Bruknera vážně nasraní a uvažují, že sem přestanou jezdit.“

Halas nereagoval.

„Škodní pak budou všichni. I ty,“ připojil se Bedřich Adámek.

„Co chcete?“ zeptal se Halas, kterého překvapilo, že se Adámek takhle samostatně projevuje.

„Ty přece k těm Bruknerovým bestiím máš přístup, ne?“ zeptal se Adámek.

Šmídmajer dramaticky kýval hlavou: „Bavili jsme se s chlapama, že s tím musíme něco udělat. Hlavní problém je v tom, že nemáme nikde jinde vhodný prostory než tady u Bruknera. Ale ten nás nenechá se bavit bez těch svých bestií.“

Halasovi to konečně začalo docházet. Bruknerovy bestie. Pán domu vyžaduje, aby při každé akci mohl nasadit aspoň tři ze svých *miláčků*, a všichni ostatní se pak jen můžou modlit, aby los tentokrát nepadl na ně.

„Nebudeš litovat. Přece víš, že tě vždycky budeme potřebovat,“ ujistil ho Jindřich Vlach. V měsíčním světle se mu pleš legračně leskla.

Halas znal svou cenu. „Je to riziko...“ řekl a pokrčil rameny.

„Jak jsem říkal,“ šeptal Šmídmajer, „chlapi jsou naštvaní a ty víš, že si tvých služeb vždycky cení. Ostatně pokud budeš souhlasit... Řekněme takovou zálohu.“

Šmídmajer se vrátil ke svému autu. Minule padl los na něj, takže i on dneska přijel bez psů. Otevřel dveře spolujezdce a z palubní přihrádky vytáhl obálku. Podal ji Halasovi. Ten se ani nepodíval dovnitř, jen ji strčil do kapsy. Nakonec ten Šmídmajer zas tak nesympatický není.